

faa at vi ved at vedtage det, ville komme til fuldt ud at undertjende Kvindens Magtstilling — Kvindens Snille til at bevæge sig i disse Forhold og hendes Magt til at komme til sin Ret. Det, der her i Almindelighed forekommer, er jo naturligvis det, at Mandene komme hjem og have druffet de Penge op, som de have fortjent hele Ugen igjennem, og saa er det naturligvis, at de ulyttelige Skridt komme frem, som det ganske vist er fuldt begrundet at omtale. Smidleritid maa man heller ikke glemme, at Forholdet gjerne er af den Natur, at i det Dieblit, det er Konen, der ruinerer Familien, saa er Manden naturligvis den, som bestandig staar under Løflen, og som absolut tier stille, hvorimod Kvinden har den Egenskab, at naar man slaar paa hende, saa brumler hun hele Ugen igjennem. (Afbrydelse). So, det er Tilfældet! En Kone har ikke andet Vaaben end Munden, og det er det, hun er henvist til, ligesom Haven til at løbe. Jeg siger det ikke for at forkleine Kvinden, men det er Tilfældet. En Mand, der Intet tør, tør heller ikke klage, og derfor er det meget ofte Tilfældet, at Manden i det Hele tier stille, hvorved Forholdet ikke saaledes bliver bekjendt, uagtet det er tilstede. Jeg ser ved Leilighed ikke saa lidt af den Slags, og jeg veed ogsaa nok, hvorledes det hænger sammen. Kommer man hos en Familie, hvor Forholdene undertiden have været noget forkrøblede i finantiel Henseende, saa kan man være fuldt forvisset om, at det i Reglen er Konen, som lægger Planerne, og Manden, som udfører dem. Lad os være enige om, at Alt, hvad vi kunne gøre for de Svage, det skulle vi tage Hensyn til, men fremfor Alt maa vi ordne Sagen saaledes, at vi ikke komme ind paa et Forhold, hvor det bliver umuligt for Fogeden eller Trediemand at faae Klarhed om, hvad der er Mit eller Dit, hvad der er Mandens eller Konens Eiendom. Jeg mener, at vi maa kunne blive enige om, at, enten der indtræder en Umyndighedstilstand ligeoverfor en saadan Mand, eller der sker Siilsmissæ, eller der ogsaa blot sker det, at Konen flytter fra Manden eller Manden fra Konen, saa skal en af Parterne have Ret til at faae Skifte, saaledes at Enhver kan faae at vide, hvad der er Mandens, og hvad der er Konens Eiendom. I saa Fald kan Konen blive betrygget, og saa kan en Mand ikke, saaledes som vi have hørt før, reise bort og blive borte flere Aar, bortdødsle Alt, hvad han eier, og saa derefter, naar han kommer hjem, paany bortdødsle Alt, hvad Konen atter har tilveiebragt. Dette er jeg ligesaa ivrig i at bekæmpe som No-gen; thi en saadan Fremgangsmaade nedbryder Ægtefæltet og i det Hele Samfundordenen. Jeg skal slutte med det Ønske, at denne Sag maa faae en alvorlig og alsidig Drøftelse i et Udvalg. Jeg ønsker ikke, at denne Sag skal slaas ihjel; jeg tror, man bør prøve, om man kan faae noget Velbigt ud af den, men fremfor

Alt tror jeg, at det vilde være noget af det Uheldigste, hvis dette Lovforslag skulde blive ophøiet til Lov i den Form, hvori det her foreligger.

Rofod: For ikke at den sidste nydelige Tale, vi hørte, skal være det eneste Indlæg fra Ungersvinden eller Ungfarlens Side, føler jeg mig ikke alene kaldet, men ogsaa forpligtet til at give et Ord med i Laget angaaende denne Sag. Jeg skal nu ikke forbyde mig i Lovforslagets Enkeltheder; det har været Gjenstand for omhyggelig og udtømmende Drøftelse og Behandling her i Thinget. Der har gjentagne Gange været nedsat Udvalg om det, og efter de foregaaende Forhandlinger om Sagen, er der Enighed mellem den ærede Forslagsstiller og den høitærede Justitsminister om Lovforslagets Indhold. Jeg maa derfor meget tiltraade Alle, som i det Hele synes, at dette vel er et fort Skridt, men dog et Skridt i den rigtige Retning paa en noget vanskelig Vej, at lade Forslaget passere gennem Thinget hurtigst og lempeligst muligt, for at vi ogsaa kunne faae det andet Things Mening at vide om Lovforslaget, og hvad det tilstræber. Jeg har egentlig nærmest kun taget Ordet overfor de Herrer tilstedeværende Ægtemænd for at gjøre dem det klart og tydeligt, at den sidste Talers Mening ikke deles af alle de ugifte Medlemmer her i Salen, og det tror jeg, mine Herrer, er fuldt berettiget. Vi kunne ikke aflæde os vor private Værdighed, selv om vi nok saa meget skyde os ind under vor Stilling som Folkethingsmænd. Man bliver Jurist, man bliver Militær, man bliver Prokurator. (Afbrydelse af Bille). Ja, man bliver Medaktør, nuværende eller afdanket, enten man er Folkethingsmand eller ikke, og derfor vil jeg hævde de Ugiftes borgerlige og civile, personlige Ære overfor det andet Køn, ogsaa her i Thinget, i min Egenskab af Folkethingsmand. Hvad jeg derimod iøvrigt vil tillade mig at ytre, er en Hensigt til den høitærede Justitsminister, om han dog maasse vil være saa velvillig ikke at blive staaende ved, ikke lade det bero ved dette korte Skridt, men at han vil arbejde videre paa at fastslaa i det rigtige Spor — det Spor nemlig, som denne Lov gaar i — den gifte Kvindes hele formuerkelige Stilling i Samfundet. Jeg finder nemlig, at der paa et Punkt herfter megen Uligged, som ikke er forsvarelig og ikke er naturlig. Jeg er ikke saa abstrakt Lighedsmænd, at jeg kræver absolut Lighed i alle mulige Retninge mellem dem og os. Ligesom der er Uligged fra Staberens Haand, saaledes kunne vi heller ikke vente at blive lige stillede i Samfundet. Det Forhold for Exempel som det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winther) bragte ind, især det sidste med Hensyn til forargeligt Forhold fra Ægtemandens Side, finder jeg ganske vist høit usorparligt for de Fattiges Bedkommende, men jeg finder det fuldt saa usorpar-